

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El referèndum
El Consell de Garanties Estatutàries blindava la partida econòmica per organitzar el referèndum, però tomba la disposició que el preveia.

10
anys

Debat amb batussa
Rajoy utilitza la llengua per burxar Zapatero. CiU, ERC i ICV no poden assistir al debat electoral tot i el recurs al Tribunal Suprem.

20
anys

Aposta per Kosova
La UE aposta per una "autonomia plena" de Kosova en una Sèrbia unida. Alemanya i França tornen a l'enfrontament de la guerra de Bòsnia.

Full de ruta

Joan Rueda

'Quo vadis', Terrassa?

Terrassa és, demogràficament, la tercera ciutat de Catalunya, en haver superat Badalona. Les darreres dades de l'Idescat situen la cocapital del Vallès Occidental en els 216.428 habitants, mentre que Badalona es queda en els 215.848. Aquest fet irrefutable el va aprofitar l'entitat ANA (Àgora Nova Ègara) per organitzar, ahir, una de les seves trobades per debatre si aquesta situació en el pòdium també la té en qualitat de vida. Amb quatre ponents de prestigi reconegut, com són l'escriptor i periodista Vicenç Villatoro; la presidenta de la Fundació Comerç Ciutadà, Maria Costa; la directora general de l'Escodi, Núria Beltran, i el demògraf i consultor ambiental Ramon Arribas, el debat va deixar clar que, tot i algunes mancances, la ciutat ha millorat en els darrers anys, "s'ha recosit", en paraules de Villatoro, referint-se a la desaparició de les línies de tren de Renfe i els FGC que la creuaven o al torrent de Vallparadís convertit en parc

Terrassa és la tercera ciutat del país, però no té cap model per a la ciutat del futur

urbà. En la mateixa línia, Beltran va assegurar que "el concepte de ciutat" ha millorat en la ment dels terrassencs des dels Jocs Olímpics, i Costa, que està orgullosa del nivell dels serveis, com ara el comerç.

Però hi va haver un altre element que va generar prou consens entre els ponents: la manca de projecte de futur. I de lideratges. Polítics només? No. Beltran ho va resumir en un "tenim el què, Terrassa és una ciutat generadora de riquesa, però hem de decidir el com", mentre Arribas va ser el més crític: "No hi ha cap projecte polític per al segle XXI; s'ha de mirar cap al futur amb els ulls d'ara, no amb els dels Jocs Olímpics." Costa va coincidir: "Som la ciutat dels plans, sí, però sense cap model de ciutat." La manca de model en els darrers anys és una obvietat, cosa que fa que Terrassa, mentre guanya en habitatges perquè té sol i, per tant, un habitatge més barat que la resta de l'àrea metropolitana, perd oportunitats. Especialització, reclama Villatoro. I "audàcia amb sentit crític", reblava Arribas. Doncs això. Més val seguir un camí equivocacat que no seguir-ne cap per por d'errar-lo.

Tribuna

Joan de Torres, Josep M. Dedéu, Roberto Mora i Xavier Ferrer. Arquitectes per la República de l'ANC

Els arquitectes ens plantem

Els arquitectes també ens plantem. Essent fidels al mandat de l'1 d'octubre, entenem que ens hem de desvincular del Consejo Superior de Colegios de Arquitectos de España (CSCAE) com a acte de sobirania i de dignitat, tant personal com professional. No volem seguir formant part d'una corporació que té el seu origen en un Real Decreto de 1929, en plena dictadura de Primo de Rivera, i que no ens representa ni ens respecta. De fet, estem vinculats a un *consejo* que ens obliga a acatar i complir els acords adoptats en les seves assemblees, tot i que aquests van en contra dels nostres propis interessos. Un *consejo* que determina i condiciona la forma amb què el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) es relaciona amb el món. També ens obliga a contribuir, amb les nostres quotes col·legials, al seu sosteniment: un fet que no deixa de ser una altra forma d'espòli.

EN CONSEQÜÈNCIA I EN SINTONIA amb els companys de Psicòlegs per la República, ens agradaria que la junta actual del COAC no hagués de tornar a abonar cap més quota al CSCAE i alhora pogués deixar de for-

mar-ne part. Per aquest motiu, des d'Arquitectes per la República fem una crida pública a tots els arquitectes col·legiats del país a definir-se en un tema que, com a professionals, ens afecta i ens interpel·la. Tal com vam fer en el seu moment, durant la campanya del referèndum d'autodeterminació de Catalunya, quan vam recollir prop de 350 adhesions amb el *Manifest d'Arquitectes pel Sí*. Perquè, com va dir Joan Fuster, tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres.

UN COP PROCLAMADA LA INDEPENDÈNCIA, construïm la República Catalana. Els ar-

quitectes, com els psicòlegs i altres col·lectius professionals d'aquest país, hem estat, estem i estarem sempre al servei del poble de Catalunya i de les seves institucions.

PER AIXÒ, DES D'ARQUITECTES per la República treballarem perquè el COAC esdevingui un actor clau en la seva construcció, com també ho fou en altres moments de la nostra història. Volem que el nostre sigui un col·legi inclusiu i participatiu, obert i sense peatges, i implicat, des del moment zero, en el debat i el procés constituent republicà. És a dir, un col·legi sobirà i independent de l'Estat espanyol i alhora, seguint el model nòrdic i britànic, d'adscripció voluntària. D'aquesta manera no tornarem a estar obligats, per llei, a mantenir-nos neutrals i, en conseqüència, a renunciar a una de les principals funcions del col·legi: donar suport a les demandes de la societat civil envers la professió com també són la lluita per la democràcia, la justícia i la llibertat del nostre país. En aquest sentit, les eleccions al COAC del proper mes de maig ens han de servir per començar a posar fil a l'agulla.

“Volem un col·legi sobirà i independent de l'Estat espanyol”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Tramuntana a Madrid

■ Fa uns dies, vaig veure un vídeo d'un concert enregistrat a la *capital del estado*, es tractava d'un concert d'un cantant català que s'expressava en castellà. L'entorn era un recinte amb la presència de milers de joves, que saltaven, ballaven, xiulaven, cantaven i sobretot aplaudien, mentre el cantant estava fent una denúncia per la regressió dels drets fonamentals com són la llibertat dels presos polítics, les càrregues policials de l'1-O, i tants altres excessos que comet l'Estat espanyol inclosa la corrupció. No tinc notícia de si el cantant està en llibertat o a la presó, del que sí estic segur és que ha portat una alenada de tramuntana que ha escombrat l'aire viciat que desprenen els mitjans de comunicació afins al govern de l'Estat, que manipulen, adoctrinen i tergiversen la informació.

Ànims, que ja tenim uns quants milers de joves que gràcies a la música catalana han obert els ulls. A aquests ja no els tornaran a enredar.

JAUME PARADEDA PLA
Riudarenes (Selva)

Aparcar serà més car a Girona

■ Els usuaris de la zona verda i blava que utilitzen el sistema de pagament per mòbil Epark (la plataforma obligada a donar servei durant 10 anys a la ciutat de Girona, i a cost zero) han rebut la notificació que, a partir del 26 de febrer, se'ls carregarà un 10% suplementari, en concepte de despeses de gestió per cada transacció que facin amb el mòbil. En situacions normals, aquest cost l'hauria d'assumir el licitador, però sembla que, ara que la gestió s'ha municipalitzat, l'Ajuntament veu amb bons ulls repercutir als usuaris l'increment. Si el manteniment i

reparacions de la maquinària s'acaba externalitzant, si el recompte de la recaptació ja el fa una empresa externa, si el pagament per mòbil el gestiona una empresa externa i pot aplicar pujades als usuaris segons el seu criteri, si la plataforma de gestió de denúncies depèn d'una empresa externa, em pregunto, què en queda de la municipalització?

ALFONS MORENO
Girona

Amb la mentida frenen la veritat

■ No descobreixo res: és vital i legítim autodefensar-se en un judici mentre no es demostrï el contrari. Ningú està exempt de dificultar la justícia, quan les preguntes sempre van encaminades a una culpabilitat fictícia dels fets que no es poden demostrar. Dins la seva empara està el dret a dir que s'és innocent. Les proves més inversemblants són: el fets ocorre-

guts l'1-O, on les accions policials que mundialment foren emeses, per la gran difusió de vídeos, no són creïbles pel Ministeri de l'Interior, que les nega una i mil vegades. Això ho podem entendre com a defensa interna del govern, atès que la gran divulgació arreu del planeta posa en evidència un comportament impropï i rigorós, per la contundència i força. Tot és una qüestió d'interpretació: no podem assenyalar els companys encausats pel referèndum com a hipòcrites per les seves declaracions davant els jutjats. Seria caure en un reconeixement de culpabilitat estèril, i gens aconsellable. Només ens hem de fixar en la manipulació de proves esdevinguda, com per exemple, negar els episodis violents de la policia. Una mostra suficient, que no justifica la vinculació dels nostres imputats, són innocents amb la veritat.

JOAN JANOHER I SADURNÍ
Forallac (Baix Empordà)